

Publicație editată de parohia TOMA COZMA, Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași, tel/fax 211 273, margineanu@mail.dntis.ro
 Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
 Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888
 Secretar redacție: Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602, e-mail: redactor_sef@yahoo.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank

AU REÎNCEPUT LUCRĂRILE DE CONSOLIDARE A BISERICII

Luni, 5 mai a.c., au fost reluate lucrările de consolidare și restaurare a bisericii noastre, desfășurate de echipa de constructori a S.C. SIMCREST S.R.L. - Bacău, condusă de Preot Inginer Ovidiu Manolache. Conform celor afirmate de domnul Gheorghe Irodiu, Șeful de lucrări la acest punct de lucru, în cursul acestei săptămâni ce tocmai s-a încheiat, s-au executat diverse lucrări precum:

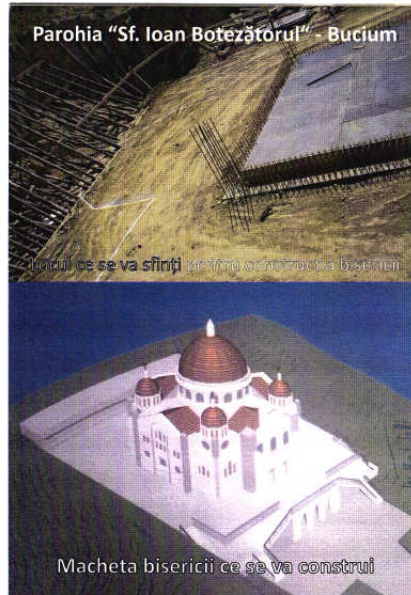
săparea șanțurilor în zidăria de piatră în vederea montării armăturii de elemente verticale la absida de sud a naosului; confecționarea armăturii și montarea acesteia la absida naosului; executarea zidăriei de piatră și turnarea betonului până la nivelul centurii perimetrice cota 5, 73 m; continuarea confecționării elementelor de armătură.

Tot în această săptămână, cu sprijinul Domnului Consilier Nicolae Cimpoi, s-a început amenajarea bucătăriei ce va fi pusă la dispoziție echipei de constructori pe toată perioada executării lucrărilor de consolidare a bisericii noastre.

Pregătiri speciale pentru Slujba de sfințire a locului unde se va construi Biserica Parohiei „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul” din Cartierul I.C. Brătianu - Iași

Astăzi, duminică, 18 mai a.c., începând cu ora 16.00, va avea loc slujba de sfințire a locului unde se va construi biserica din cartierul I.C. Brătianu - Bucium, din Iași, al cărei paroh este PC Părinte Aurel Mărgineanu. Parohia „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul”, înființată în luna decembrie a anului 2006, a susținut o bogată activitate administrativă, catehetică și culturală, reușindu-se astfel, ca din luna noiembrie 2007, să fie inițiate lucrările de amenajare a locului unde astăzi, se va oficia slujba punerii pietrei de temelie a bisericii ce va purta și hramurile „Sfântul Ierarh Dosoftei, Mitropolitul Moldovei” și „Sfânta Mare Mucenită Lucia”

Slujba de sfințire va fi oficiată de un sobor de preoți invitați, condus de către P.Cuv. Arhim. Varlaam Merticariu, în calitate de delegat al Prea Fericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. Vor fi prezenți la aceste manifestări cu o pronunțată trăsătură duhovnicească, invitați speciali, enoriași și apropiați ai parohiei, precum și numeroși pelerini care vor dori să participe la un astfel de moment de o mare însemnătate spirituală.

Locul unde se va construi biserica este situat în colțul din stânga al cartierului I.C. Brătianu, de la șoseaua Bucium, prima stradă betonată, după a doua stație de benzină.

Slujba Sfântului Maslu în perioada Pentecostarului

Ca și în ceilalți ani, până la sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt, în locul Tainei Sfântului Maslu, în fiecare vineri seara, începând cu ora 19.00, vom oficia Slujba Agheasmei și Acatistul Sfintei Învieri cu citirea tuturor pomelnicilor care se poartă la biserica noastră.

Avem în vedere faptul că în această perioadă liturgică a anului bisericesc, numită Perioada Pentecostarului, suntem chemați a intensifica trăirea religioasă și mulțumirea noastră către Dumnezeu pentru speranța și bucuria care ne-au răsărit în suflete prin Învierea Domnului.

Semnificații asupra Perioadei Pentecostarului puteți revedea în numărul 167- 30.04.2006 al Revistei Parohiale.

Oricare dintre numerele trecute ale publicației noastre poate fi solicitat de la pangarul bisericii.

Duminica Slăbănogului

Miercuri, 21 mai: Sfinții Împărați Constantin și Elena

Grafică realizată de Vasile Vleju-Andrei

Cu prilejul sărbătorii Sfinților Împărați Constantin și Elena, ne îndreptăm cu respect gândul către toți enoriașii, colaboratorii și prietenii parohiei noastre care își serbează ziua onomastică și le adresăm cele mai frumoase urări de sănătate, împliniri în plan spiritual și profesional.

Întru mulți și fericiți ani !

Evanghelia duminicii (Ioan V, 1-15)

1. După acestea era o sărbătoare a iudeilor și Iisus S-a suit la Ierusalim.
2. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care se numea pe evreiește Vitezda, având cinci pridvoare.
3. În acestea zăceau mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei.
4. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme de scăldătoare și tulbura apa și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos de orice boală era ținut.
5. Și era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani.
6. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voiești să te faci sănătos ?
7. Bolnavul l-a răspuns: Doamne, nu am om, ca să mă arunce în scăldătoare, când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea.
8. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă.
9. Și îndată omul s-a făcut sănătos și și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă.
10. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul.
11. El le-a răspuns: cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: I-ați patul și umblă.
12. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: ia-ți patul tău și umblă.
13. Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc.
14. După aceasta Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos: De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fi ție ceva mai rău.
15. Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.

Adresăm elevilor și tinerilor interesați invitația de a se înscrie la **CURSUL GRATUIT DE ÎNVĂȚARE A CÂNTĂRILOR LITURGICE ORTODOXE - ediția a VI-a** - pe care îl vom reorganiza, în vederea constituirii unui grup coral care să intoneze duminică dimineața cântările din timpul slujbei Utreniei sau din cadrul Sfintei Liturghii atunci când membrii Corului Parohial sunt plecați în turnee. **ÎNSCRIERI la Secretarul de redacție, tel. 0741 706 602**

Cuvânt de folos duhovnicesc la Evanghelia duminicii

Domnul trecea “făcând bine”. Această concluzie o dă Sfântul Evanghelist Luca asupra lucrării pe pământ a Domnului. Viața Sa era o viață de binefaceri, binefaceri de multe feluri. Dar minunile Sale erau binefaceri care atingeau mai nemijlocit simțurile oamenilor.

Printre minunile în care facerea de bine este strâns legată de învățătura și mai binefacătoare a Domnului, minunea vindecării slăbănogului de la Vitezda ocupă un loc important. Căci prin această minune se vedește și mai mult harul binefăcător pentru trup și suflet al Domnului.

Despre locul deosebit din Ierusalim, în care s-a petrecut minunea, Evanghelistul scrie: “*Iar în Ierusalim, lângă poarta oilor, este o scaldătoare care se numește evreiește Vitezda, având cinci pridvoare*”. Lângă o poartă a zidului care înconjură Ierusalimul se găsea o poartă prin care erau mănate oile de jertfă. De aceea poarta aceasta se numea poarta oilor. Lângă ea se găsea o scaldătoare (bazin), care se numea Vitezda. Iar cuvântul acesta însemnează *locul milei*, căci în ea se oferea milă celor bolnavi, care se tămăduiau. Izvoarele vindecătoare, așa numitele băi, sunt de fapt locuri în care oamenii cei suferinzi primesc mila dumnezeiască prin mijloace firești. Căci firea nu este numai o faptură, ci și o unealtă a purtării de grijă a lui Dumnezeu. Dar la Vitezda, precum aflăm, vindecarea nu se dădea prin astfel de mijloace naturale. Împrejurul acestei scaldători, se zidiseră cinci adăposturi care erau întrebuintate ca locuințe pentru bolnavi. Și astfel, milostivirea oamenilor, care zidiseră acele foșoare, completase lucrul milei dumnezeiești, care se manifesta în scaldătoare. Zidirea acelor foșoare era o lucrare pe care putea face puterile omenești, și așa se și cuvenea. Căci Dumnezeu face ceea ce puterea omenească nu poate să facă. “*În acestea zăceau mulțime mare de bolnavi, orbi, schiopi, uscați, așteptând mișcarea apei*”. Sfântul Evanghelist nu se mărginește să noteze că mulțimea bolnavilor din acele foșoare era mare, ci adaugă și unele feluri de boli. Erau orbi, schiopi, slăbănogi; căci mulți bolnavi se adună în jurul centrelor vindecătoare, iar felurile de boli și necazuri ale oamenilor sunt foarte multe.

Acest fenomen este tare obișnuit și sunt mulți cei încercați în această privință, de aceea n-ar mai fi de lipsă să mai vorbim despre acest punct. Dar sunt și oameni, care încă n-au încercat suferința, ori au scăpat ușor de ea și nu știu cât de mult suferă atâtea fapte ale lui Dumnezeu, cât de mult amărășie suferințele viața omului. O adapă cu lacrimi. Cei ce nu știu de acestea, petrec fără grijă, așa încât viața omenească li se pare “o îmbinare de râsete zgomotoase și de vaiete înăbușite pe ascuns”, după cum o caracterizează un filosof din vremuri mai noi. De aceea ar trebui să cercetăm mai des spitalele și alte așezăminte pentru bolnavi și suferinzi, în care își petrec viața o mare mulțime de astfel de oameni vrednici de milă.

Deșigur, vizita noastră nu poate să vindece boala lor și să le ridice suferința. Nu putem noi să le facem bine în felul Domnului, care-i vindecă prin minuni pe cei suferinzi și le face bine numai El știe. Noi nu suntem făcători de minuni. Dar putem să aducem o oarecare vindecare în sufletul bolnavilor. Prin vizita noastră personală arătăm interesul nostru față de ei și le spunem cuvinte mângâietoare, care le întăresc moralul scăzut. Putem să le vorbim despre marele merit al răbdării, despre roadele însemnate ale bolii, ca pedagogie a lui Dumnezeu, despre iubirea Sa părintească care se manifestă către ei prin această pedagogie. Putem să le dăm, fie și o singură rază a iubirii nestinse a Aceluia, care în multe feluri face bine celor suferinzi, și care și-a dat viața pentru noi toți. Ce însemnătate are o astfel de vizită creștinească, asta o știu cei care s-au aflat în necazul bolii și au găsit ușurare nespusă în manifestările sincere de interes ale creștinilor cunoscuți sau necunoscuți. Cu mult mai mult o simt aceasta bolnavii lipsiți de rude, veniți din alte părți, care nu au un cuvânt de mângâiere din vreun grai prietenesc, dar aud

cuvinte de bine de la prietenii necunoscuți ai Domnului. Astfel de vizite sunt daruri din cer pentru bolnavii străini, iar vizitatorii sunt niște trimiși ai iubitorului de oameni Dumnezeu. Dar aceste vizite sunt și importante învățăminte chiar și pentru vizitatori. Ei se vor gândi acolo la zădărnicia lumii, la fragilitatea trupului nostru, pentru poftetele căruia cei mai mulți își pun toată râvna și interesele lor. Se vor gândi la însemnătatea sufletului și la faptul că este un mare rău să-l vatăm. Au acolo prilej să mulțumească lui Dumnezeu pentru sănătatea pe care le-a dăruit și vizitatorii primesc astfel mai mult decât dau.

În scaldătoarea la Vitezda, se petrecea un lucru cu totul deosebit: “*Un inger se cobora din vreme în vreme în scaldătoare și tulbura apa; iar cel ce intra mai întâi după tulburarea apei, se făcea sănătos ori de ce boală ar fi fost cuprins*”. Îngerii sunt duhuri care slujesc lui Dumnezeu, dar sunt și cei mai buni și iubitori prieteni ai noștri, care sunt trimiși să slujească pentru credincioșii care vor moșteni Împărăția, cum zice Sfântul Apostol Pavel (Evrei, 1, 14). Și mai cu seamă această lucrare o îndeplinesc cei cu râvnă. Pentru că mântuirea sufletelor este o binefacere mai presus de toate celelalte. Fiecare credincios creștin își are îngerul păzitor, iar Biserica noastră ne îndeamnă în orice slujbă sfântă să cerem de la Domnul “*înger de pace, credincios, îndreptător, păzitor sufletelor și trupurilor noastre*”. Așadar, un astfel de înger binefăcător se cobora ca să tulbure apa Vitezdei și astfel să vindece suferinzi. Dar sigur este că puterea vindecătoare a apelor Vitezdei era supranaturală, minunată.

Luăți aminte că îngerul tulbura apa din scaldătoare, dar nu lua pe bolnavi ca să-i bage în apă. Fiindcă acest lucru îl putea face și omul. Tot ce poate să facă omul singur, nu trebuie niciodată să aștepte ca Dumnezeu s-o facă prin minuni. În toate intervențiile Sale minunate, Dumnezeu lucrează numai cele mai presus de om, dar lasă întotdeauna nefăcută partea pe care trebuie s-o îndeplinească omul cu propriile lui puteri. Dumnezeu vindecă, de pildă sufletul, prin Tainele Bisericii și prin adevărurile Evangheliei Sale. Dar când omul nu face tot ce ține de el, când nu se pregătește precum se cuvine, ca să primească Sfintele Taine, sau nu vrea să asculte adevărul evanghelic și să-l pună în lucrare, atunci harul Tainelor nu poate să-l vindece. Trebuie să-și dea și omul partea lui, pentru ca fiecare să arate că dorește mântuirea cu adevărat. Iar scaldătoarea aceea de la Vitezda simboliza și preînchipuia în chip special harul vindecător, pe care Taina Sfântului Botez o împărtășește creștinului, după cum spunea Sfântul Ioan Gură de Aur.

După Serafim Papacosta, *Minunile Domnului. Carte de predici*, Editura Reintregirea, Alba-Iulia, 2001, pp.144-148

Medicina creștină

Deși numește realitatea unui act taumaturgic foarte vechi și complex, care se desfășoară în sânul Bisericii de secole, termenul de „medicină creștină” este destul de puțin folosit în vocabularul teologilor și al medicilor contemporani Dr. Pavel Chirilă, *Conceptul de medicină creștină. Sfânta Scriptură citită de un medic ortodox*, vol. I, Editura Christiana, București, 2001, p. 7.

În zilele noastre nevoia de a defini și a fundamenta acest concept este cu atât mai mare cu cât asistăm la o subtilă infiltrare a spiritualităților necreștine sau a unor viziuni anticreștine în actul medical de vindecare trupească și psihică a omului.

O medicină eclesială

Medicina creștină vine să protejeze pe medici și pe bolnavi de a cădea în astfel de influențe necreștine. Fiind o medicină eclesială, medicina creștină își desfășoară activitatea de profilaxie, diagnostic și tratament în sânul Bisericii, având ca temei dogma, morala și spiritualitatea creștină. Tămăduitorul absolut fără de care nici o vindecare nu e cu putință este Mântuitorul Hristos, iar medicul, preotul și bolnavul formează o triadă de împreună-lucrare la tămăduirea bolii prin îndatorirea specifică ce o are fiecare din cei trei. Așadar, efortul medicinei creștine se focalizează atât pe verticală ca un act taumaturgic divino-uman, cât și pe orizontală ca un act eclesial, unde obștea rugătoare joacă un rol foarte important.

Cum privește medicina creștină sănătatea ?

În accepțiunea comună a medicinei clasice, sănătatea este definită ca o „*stare de bine completă din punct de vedere fizic, mintal și social, corelată cu absența bolii sau a vreunei infirmități*”. Această definiție laică este una atee, din care lipsește relația cu Dumnezeu, relația dintre trup și suflet, precum și cauzele spirituale care stau la apariția bolilor.

Cu totul altfel privește sănătatea medicina creștină:

- Sănătatea trupească nu este de ajuns pentru mântuirea omului.
- Statutul de *om sănătos* îl dă *starea sufletului*. Dacă o persoană caută asemănarea cu Dumnezeu împlinind toate poruncile Sale, în ciuda oricărui boli sau neputințe trupesti se poate spune că acea persoană este sănătoasă (Dr. Pavel Chirilă, Pr. Mihai Vlădică, *Spitalul creștin*, p. 6).
- Starea de sănătate perfectă și integrală, cuprinzând deci și trupul și sufletul, a existat ca stare naturală doar în Rai și va mai exista după Înviere în Împărăția cerurilor. O dată cu căderea protopărinților noștri această stare de sănătate desăvârșită a dispărut și s-a deschis pe Pământ ușa bolilor și a suferințelor trupesti și sufletești.
- Adevăratul rost al restabilirii sănătății trupesti și al prelungirii existenței trupului este de a spori omului șansele sale de mântuire. (Dr. Pavel Chirilă, *Conceptul de medicină creștină*, p. 10)

Cum privește medicina creștină boala ?

Boala vine în lume o dată cu păcatul. În clipa în care Adam și Eva au ascultat îndemnul celui viclean de a deveni dumnezei independenți de Dumnezeu, au pierdut harul dumnezeiesc primit la creație, iar o dată cu el s-au lipsit și de binefacerea unei sănătăți depline. Depărtați de Dumnezeu, ei au lăsat natura umană pradă unei vulnerabilități foarte mari. Firea lor capătă predispoziție spre boală și suferință, alterare și mortalitate, înclinație spre păcat și neputință în a lupta cu putere împotriva diavolului. Nu în ultimul rând, suferințele omului vor fi sporite de acum încolo și de dezarmonia naturii afectate de păcatul protopărinților. Din stăpân al lumii omul va deveni rob al celui rău, care va pătimi de pe urma naturii întoarse cu dușmănie de diavol asupra lui (Jean-Claude Larchet, *Creștinul în fața bolii, suferinței și morții*, Editura Sophia, București, 2006, pp. 48-50).

Ca arhetip al naturii umane, Adam a transmis tuturor urmașilor efectele nefaste ale păcatului său care i-a afectat natura. Trupul omului a devenit predispus la degradare și la îmbolnăvire, iar în funcție de păcatele făcute în timpul vieții, această predispoziție s-a concretizat în diverse boli (Dr. Pavel Chirilă, *Spitalul creștin*, p. 9).

Folosul duhovnicesc al bolii

Deși este doar un accident în creație, la fel cum este și păcatul, boala nu e doar un ghimpe aducător suferință. Medicina creștină, întrucât nu se oprește doar asupra trupului bolnav al omului, poate să confere bolii sensuri mântuitoare. O boală poate deveni instrument de sporire duhovnicească și cale spre mântuire dacă e înțeleasă și asumată după recomandările Scripturii și ale Sfinților Părinți. Sf. Grigorie de Nazianz îndeamnă: „*Să nu lăudăm orice fel de sănătate, nici să nu urâm orice boală*” (Apud J. C. Larchet, *op. cit.*, p. 64). Având în vedere sensul creștin al sănătății, boala poate deveni, în chip paradoxal, un mai mare bine decât starea de sănătate, atunci când ea este transformată într-un agent terapeutic pentru patimile sufletului. Boala și suferința vădesc omului limitele sale de făptură pământească, caracterul efemer al existenței, adâncul păcatelor sale și, nu în ultimul rând, marea purtare de grijă a lui Dumnezeu. Boala poate deveni leac al mândriei și prilej de smerire. Îl poate ridica pe om la o cugetare spirituală înaltă desprinsă de cele pământești (J. C. Larchet, *op. cit.*, pp. 64-66).

Metode de vindecare specifice medicinei creștine

Voi realiza doar o enumerare succintă, urmând ca în numărul viitor să puteți citi și mai multe detalii privind aceste posibile metode de vindecare specifice medicinei creștine:

- **Rugăciunea bolnavului**
- **Rugăciunea doctorului**
- **Sfintele Taine ale Bisericii: Taina Sfântului Maslu, Taina Sfintei Spovedanii, Taina Sfintei Împărtășanii**
- **Postul**

(continuare în numărul viitor)

Alexandru Burac